

HISTORIE ROTTERDAMSE DEELGEMEENTEN

Deel 6

Negentiger jaren. Niet lullen maar poetsen?

Eind jaren tachtig lijkt het Rotterdamse adagium van 'niet lullen maar poetsen' ook te werken voor het besturen van de stad. De ontwikkeling van de stad maakt het noodzakelijk dat alle bestuurlijke krachten in de stad gebundeld worden. De term complementair bestuur wordt geïntroduceerd.

Hoewel de toenmalige burgemeester Peper in maart 1989 nog in een toespraak zegt dat de bestuurlijke positie van de stad zwak is, en dat daarom *“een verdere, majeure, bevoegdhedenoverdracht aan de deelgemeenten niet wenselijk is”* en er voor waarschuwt dat *“bij binnengemeentelijke conflictsituaties van enige omvang, het deelgemeentebestel in de gevarenzone zal komen”*, kwam het college begin 1990 toch met de nota 'Binnengemeentelijke Decentralisatie, Deelgemeenteraden in de jaren '90'.

Kern van deze nota was dat het deelgemeentebestel “natuurlijk geen doel op zich” is, maar een “bestuursinstrument ter verwezenlijking van nader omschreven doelstellingen”.

Die doelstellingen waren:

1. een vitale overheid, die rechtmatig, rechtvaardig, zorgvuldig en snel de haar toebedeelde taken vervult;
2. betere dienstverlening;
3. sociale vernieuwing.

Hieruit vloeiden een drietal functies van deelgemeenten voort:

- a. beleidsontwikkeling en –bepaling voor hun deelgemeente;
- b. maatwerk en burgers nabijheid in de dienstverlening aan de burgers;
- c. bijdragen aan de sociale infrastructuur.

De bestuurlijke bijdrage van de deelgemeenten moest leiden tot minder rompslomp op de Coolsingel, waardoor het gemeentebestuur zich meer kon richten op de hoofdlijnen van beleid.

De deelgemeentelijke bijdrage aan de sociale infrastructuur had een link met de nota over bewonersorganisaties uit 1984. Bewonersorganisaties moesten minder de kans krijgen om zich direct tot het gemeentebestuur te wenden als zij hun zin niet kregen. De deelgemeenten hadden inmiddels voldoende taken en bevoegdheden om zaken zelf op te lossen met bewonersorganisaties. Het gemeentebestuur moest, indien bewonersorganisaties dit toch deden, de zaak eerst terug verwijzen naar het deelgemeentebestuur voor een oplossing.

In de nota 'Deelgemeenten in de jaren '90' werd de verhouding tussen gemeentebestuur en deelgemeentebesturen voor het eerst benoemd als 'complementair'. Complementair bestuur werd gedefinieerd als samenhangende, elkaar aanvullende activiteiten binnen een kader, waarbij de aard van deze activiteiten wordt bepaald door toedeling van primaire verantwoordelijkheden over de te onderscheiden bestuursorganen.

Hierdoor werkten deelgemeenteraden en dagelijkse besturen van de deelgemeenten versus gemeenteraad en college, op basis van een houding van gelijkwaardigheid en gelijkgerichtheid.

Het gemeentebestuur stelde de inhoudelijke en organisatorische kaders vast, en de deelgemeentebesturen waren verantwoordelijk voor de invulling en uitvoering van het beleid in hun eigen deelgemeente.

Van de deelgemeentebesturen werd verwacht dat zij met initiatieven zouden komen om wijkgebonden activiteiten van onder af van invloed te laten zijn op de stedelijke kaders. Nieuwe inzichten uit de wijken moesten leiden tot aanpassingen in het stedelijk beleid op hoofdlijnen.

Om dit twee-weg verkeer te bevorderen werden er bestuurlijke overleggen ingesteld tussen de deelgemeentebesturen en het college, en werd de bestuurlijke informatievoorziening over en weer verbeterd.